

MARCIUS TIZENÖTÖDIKE.

Hétfő

207. szám.

Pest, november 13. 1848.

Nem kell táblabíró politika.

Pest, november 13.

Szinte fogadni mertünk volna, hogy ma valami jó ujságot hallunk, mert a tisztelt képviselő urak 12 órakor tartandó gyűlésre hívtak meg.

De nem is valószínű, mert a Perczel Mór győzelmi híradás jelentés olvastatott fel, s miután a központi vasúti állomás megkezdte a munkáját, a központi vasúti állomás megkezdte a munkáját, a központi vasúti állomás megkezdte a munkáját.

Bizony igen szép életük van a mi képviselő urainknak!

Egész nap csak azt calculálják, hogy valyon igazán mitsem csináltak-e tegnap, s ha az este elteríti a szél a papírokat, akkor a központi vasúti állomás megkezdte a munkáját.

És igazok van! Künn olly csipősen fúj a szél, mintha megpróbálnák volna, csak is a szélre, mintha csak Windischgracet akarná bosszantani, aztán az a képviselő azem olyan helyre, mintha csak elcsúszkálni akarná magokkal volna tele.

Jobb a követi csapokban.

Mi azonban — mind ezen uszalmasságok mellett is — ha képviselői volnánk, bizony arra is rá gondoltunk volna, valyon mit gondoltunk rólunk szerte az országban, valyon hisszük-e, hogy ottunk még, vagy azt gondolják, hogy meghaltunk? s felzúzódnak az az elnököt, kiknek a felső dunai tábor annyira le van kötelezve, méltóztatnék ülésüket tartani, s ha kellene üszveszedve egész bátorságunkat, és grimaltis képet csinálva, a bizonyítványt is megkerülnék, hogy hát engedje meg ülést tarthatni, mert Ludas Matyi is megmondá már az anyja, hogy:

„Csak landis valamit, mert haj nagy bűn a hazugság!”

Aztán nem is volna az az valami különös egy eset, mert az első francia forradalom felkorbácsolt szenvedélyei mellett is alkotmányt készített a francia gyűlés, sőt éppen azzal imponált a tömeg bősültségének, s az által mind vezette a forradalmat és megverte a királyság reactionarius törekvéseit, mert a mozgálmunkálása nem szédíté őt el, hanem bizton és szelgelésment fővel raká le az ár felett egyenként a nemzeti biztosság hidjának alapjait.

És ezt lehetné a mi képviselői háznak is.

Csernányi.

Pest nov. 13. délután 1 óra.

Eppen most vesszük a második öröndetes hírt, mely azonban még nem hivatalos, s csak egy Oraviczáról érkezett bányászati hiteleségén alapszik.

Szerinte Arad vára be van véve. Az ellenség Berger vezérére alatt a várból — hiheletleg éhségtől kényszerítve — kirohanást tett, s közte és a mieink közt ez által egy rendes csatára jött volna, melynek következtése lön, hogy Berger agyonlővetett, az ellenség nagy része levágatott, más része elfogatott, a vár pedig csak következtében a győzelmes magyarok kezében lenne.

Ez mindenestre olly hír, melynek közlésétől nem örömet kétkedik az ember.

Délutáni 4 órakor.

Bécsből két levél érkezett két különböző egyentől, mind köztükben majdnem a részletekig egybehangzólag írták, hogy a magyar katonákban határt nem ismerő botrány katonákat, a bécsi polgárság a városból botokkal jászta. Egy másik és nagyobb számban ugyanarról is tudósít még az egyik levél, t. i. hogy Windischgracet seregében lázadás ütött ki a német és osztrák katonák közt, melynek következtében az utolsók az első által lefegyverezettek voltak.

Egyi a jó hírekkel mára csak elég volna, meg lehet, hogy holnap mind rossz hírek jönnek, de ezeket — mint mindig — olvasnánk meg nem tudják.

Perczel Mór megverte Burigot, s elfoglalta Fridau Stajerben.

Derék fővezérünk hírt, hogy az ellenségnek az erjéi hátról közzelították az ő megrohlására, azért megroholták a táborát, s tervét végre is hajta.

Folyó hó 5-6-éjén Csáktornya birtosítva, megindult, a segédcsapatok vért ellenséget, melynek főhadiszállása Fridau volt, meg támadandó.

Az ellenség először csak hirtelen rábukkolt, a tüzelés, egy a mieinkre éppen nem kedvező helyen megkezdett, de seregeink vitóssága által rövid percek alatt az ellenség megfutamtatásával végződött.

A harc előtt egy újabb csata volt, de az ellenségre nézve hasonló következményekkel.

Ekkor a falba vonultak, és ottan kezdtek el építeni lövészárkokat, a mieink azonban nem tréáltak, hanem szorosan megroholták a falat,

mellyet diadalmasan be is vettek, az ellensége über Hals und Kopf kergetvén.

A falból tovább menni tanácsos nem vala, s azért az ellenség üldözése annyiban hagyatott, bár ez kedves Landsleutjaira 30 gránátot vetett vissza.

Embereink sem a vagyon, sem a személy bátorságát egy újjal sem sértették, s minden bátorság-szónjakat kielégíték, diadalmasan vonultak vissza Csáktornyára, minthogy Fridau ránk nézve meg nem tartható positio.

Kitűnőleg viselte magát ez alkalommal is Gáspár ezredes, az elődandárnak parancsnoka.

És kitűnőleg viselték magukat a Hunyadiak, Szabolcsiak és Zrinyiek.

Fogoly lön 47 vadász és olasz sorkatona, kik mindjárt honvédeké lettek, ezeken kívül néhány fogoly a közelebbi napokban fog Budapestre érkezni. Halottai számát az erdős és hegyes vidék miatt nem tudhatni.

A mi veszteségünk 1 halott, 3 nehéz és 12 könnyű sebesült.

Bien diadal által az egész környék bátorsága ismét át van villanyozva. Azonban a győztes kis hadsereg az idő viszontagságaival dacolni tovább képes nem leend. Egy része csupa gatyába, más része vékony nyári ruhában s mindnyájan fehérnemű nélkül vannak.

Ezért is a seregnak mielőbb téli szállásra kellend vonulni, s ezt aligha nem a Murán innen, Letényen s a vele szomszéd helyeken választandja, kivéven, ha segédcsapatokat nyerve a Muraköznek az egyesült ellenség elleni megvédésére is képessé tétetik.

Chindban a gyermek anyja család nevét próbá.

S ez igen bölcs intézkedés, a mennyiben t. i. minden ember saját mamája fia.

De miután nálunk Európában ez nincs ekként, szeretném tudni, mi joggal nevezetik Ferdinand és sógorsága és komasága Habsburgnak, holott olyan kevert és romlott Lotharingi vért, mint a pinty?

Harmadik Károlyban a Habsburgok fiága kihalt, — leányát Maria Theresiát, Lotharingi Ferdinánd vette nőül, és így — ha igaz — ennek származása a jelenlegi Habsburgok uralkodó háza.

A francziák ezt jobban tudták, mert 1792-ben kedves királynéjukat Marie-Antoinettet mindig „La Lorraine”-nek nevezték.

A Lorrainekról pedig általában azt tartja a francia közmondás:

Lorraine
Vilain
Traître a Dieu,
Et a son prochain.

E pontnál — lehelten az időkre kisé visszat nem pillantanunk.

Mint őt Heine nevezi, fejtelten emlékü 16. La-

jos számtalan... 2. Jakab és 1. Károly angol királyok történetét, s az utóbbiak Van Dyck által festett arcképeit... Ő felségét előérzetek borzongatták.

Különösen ama két körülmény ütött szeget fejébe, hogy 2. Jakab azért veszté el koronáját, mert elhagyta országát, 1. Károly pedig azért veszté el fejét, mert parlamentje és népe ellen háborút indított.

S ő még sem okult.

A mai világban pedig, ha ezeket hallja az ember, magától jó a kérdés: vajjon Ferdinánd király-e Lajos Fülöp arcképét, olyasna-e gyakran 16. Lajos történetét, s borzongatják-e őt is némi előérzetek?

Azt hiszem: igen, — ha őt nem is, mert biz ő nem igen szokta rontani olvasással szeméit, s gondolkozással fejét, — legalább fenséges szárazdalkáját s praefectusát, a tulajdonképeni uralkodókat.

Hogy pedig okúlni nem akarnak, félték óta minden tettük és szavuk, s a legutóbbi események igazolják.

Vagy talán azt hiszik, hogy okultak, s ekként okoskodnak:

„16. Lajos határozatlan és erélytelen volt intézkedéseiben, mi határozottak lennünk s erélyesek. 16. Lajosnak a forradalom vagy hadsereg élére kellett volna állni, ő egyikét sem tevő. — mi hadsereget gyűjtünk, s atyái kegyelmességünkhöz képest városainkat agyon bombáztatjuk, 16. Lajosnak legnagyobb baja az volt, hogy Párisban francziák között élt, — de Bécs nem Páris, s a mi jó népeink nem francziák.“

Igaz Bécs nem Páris; mert ha csak egy kicsit az, császártól falai közül el nem bocsátja, s most fején egy hajszál sem görbe; az is igaz, hogy a birodalom népei nem francziák, különben a birodalom neve már régen köztársaság volna.

De mindkettő nagyon útban van már: Bécs, hogy Párisra valják, hol a császárnak rózsák töhhé nem teremnek, s mellynek falait igen, de szellemét lebombázni nem lehet, — s útban van az is, hogy a birodalom megérlelt népei köztársaságokká alakuljanak.

Ama ponton állunk, honan a visszalépés: szolgaság, az előrehaladás: egy szabad nép felvirágozása, — ama ponton állunk, honnan semmi diplomatai intervencióra, pacificációra, vagy békes utoni kiegyenlítésre nem nyílik út.

Marcziusban villámlott, octoberben dörgött, most az a kérdés; hol és mikor fog leütni?

Ott van egyfelől tizenkét millió jóléte, boldogsága, egy nemzet a legigazságosabb terén.

Másfelől egy déspotá, emberiségét és nemzetiséget lábba tipró, szó- és esküszegő, s a pokol minden ördögével szövetséges romlott vérvű Lotaringi faj. —

Az örök igazság szellemének e kettő között kell választania. Lehet-e itt kétség?

Igen, az örök igazság határozand, s eszköze, a halál, — Lamartine szavaival, — egy kezében királyi bádrot, a másban háromszínű zászlót tartva, bíró leend a monarchia és köztársaság, a rabzoltság és szabadság, a nemzet múltja és jövője között.

21. K. Pest főváros néhány ügyéről képviselőihez!

Rent. nov. 13.

Ad notam: Hires volt hajdan a nagy kunsági nagy ártány.

Még hiresebb ennél a Csökmei sárkány.

Figefik azok a Hajdu Nánási hivatalnokok, — de még bakafántosabbak sz. k. Pest főváros illető tiszt- és képviselői.

Amazok előbbi fizetések megtartása mellett ármánykodtak: — ezek az eddiginek két, sőt harmadfel annyira felemeléséért hánykódnak.

Amazok eddigi fizetések megtagadásában bizalmatlanságot látva, mint becsületes emberhez illik, leköszöntek, de mikor látták, hogy senki se veri értük fejét a falba, helyeikre visszahajszolva, magok magokat, mint önbecsületes emberhez nem való, meghívták.

Ezek pedig henczidai módra megkötik magukat, hogy nékiek minden áron nagy fizetés kell. És azok az ékzetellen képviselők nem hányják ki őket láboknál fogva az első emelet, azon czinke, pinty, csiz, tiglicz sat. szép éjszaki szárnyas tartókból?

Nekik pedig van annyi eszköz, hogy zsiros hivatalaiktól önként nem csak meg nem szoknek, hanem készítenek oly nyuzó Jankóféle díjtarifát, melly mellett e város lakóit kizsebelhessék.

Amazokkal végezzék dolgukat Bocskai vitézei hős unokái, — s nekünk, ha már az isten annyira megvert bennünket, hogy Hiéna körmeik közé s farkas éhü szájkába martalékul vagyunk vetve, — ezekhez van egy pár szavunk.

Urak sz. k. Pest főváros illető tiszt- és képviselői s urai, szállunk önöknek!

Nem hiszünk és nem tömjünk annyira, az önök hűségének, hogy önök tetteit jogoldalról vegyük fel.

Önök, s mind az, ki önök fizetése felemelését, és szarnok díj szabályzatát kívált a hon jelen körülményei közt — megadná, és megerősítené, — szűle és szabadság gyilkos.

Mi szűle önököt hivatalnokokká?

Nem az a szellem-é? melly ez évben némelly főből a koronát lefűtta, s Europa tronjait megintgatta, a népeket pedig élet halál küzdésre ehresztette?

Önök e szellemet megtagadták, megfolytatták, meggyilkolták, legalább magokban. —

E-szellem jelszava: olcsó igazgatás, különösen pedig olcsó igazság szolgáltatás.

Ezért nem kell többé a népeknek isten kegyelmei koronás fő, s annak a nép véres verejtékén hizalt nádty csordái: hanem kell az egyszerű polgárfő, keffenek a kevéssel heörb, de igazságos hivatalnokok.

Atlátták már önök tettük borzasztóságát!!

Csak sajnálni tudjuk önöket, hogy az isteni kegyelem oly félig meddig vetette fényét önök szemodujába, miszerint a magyar nép mostani lelkiületét, még az ujoncsok s altábori székelyek és huszárok áldozat készségeiből sem valának képesek felfogni.

Önök méltó társai azon ház tulajdonosnak, kinek bátor léte, vagyona s élete felett, melegben, hidegben, éjjel, nappal, esőben, sárban, vízben viraszt a nemzetör, s midőn annak fagy ellen meg-

védeget... mezeire horetik, fakasztják... ő két ujat a nemzetör, s... is lehetne.

Ex önök tettének szellemi utala....

Menjünk át egy kicsit a gyakorlati térra is.

Minden ügylet pang, minden kereset forrás bedugva, a forgalom felakadva.

Ezenkívül a szellemi s anyagi iparos a nemzetörségi szolgálattal hetenként négy napját s két éjjel veszté el, s két éjjel kénytelen utána pihenni.

Miként keresi ez meg családja élelmét, ruházatját, s házbérét? Pedig ha a szegény nem keres, a vagyonos sem gazdagszik. Ha a lakó nem fizet, a házlurnak sincs pénze.

A gyárosok s mesteremberek kötelezettségük a hazának szabott áron jó olcsón dolgozni.

Ezek nem zúgolódnak, mert a haza megteremtése, s a hűjő inkább szívóknak fekszik, mint önérdékük.

Csak önök azok, kik eddigi rendszer fizetésükkel és rendetlen keresetükkel sem elégesznek meg.

Pedig önök eddig is egy két évi 800 pftos fizetés mellett pár év mulva emeletes házakat építettek.

Igen! mert a hajdani helytartó-tanácsi frakció közt meglehetően önök azon erkölcs rovási egyik jövedelem forrást is, melly rendőri uton azon időben évenként százezer pengő forintnál többet hajtott be.

Ne menjünk tovább a nem régebbi tisztajtsókhoz.

És önök még se javulnak?

Megmondta azt a debreczeni vádolható tanácsnok a királyi biztosnak, ha csak egy marad is meg a régiékből, az ujakat mind elromtja; s ha mind ny lez, magától rá jön.

S önök még ezt se akarják érteni?

Felemlt fizetésük fedezése ürügye alatt megbirhatlan eljárás díjokat szabnak.

Értik önök mit tették?

Ex inséges időben végtelenül szaporodnak a panaszok. A szegénynek halgatni kell, ha panaszló; mert nem győzi a díjokat fizetni. A szegényről inge is eladatik, ha panaszlott, mert a díj két annyira szaporítja a követelést, s ha ezt magában nem fizethette, miből tegyen eleget a kétszerező díjért?

A díjokat pedig önök előre beszedik, és így a követelőnek is koppan a szeme.

Meggondolták s tudták-e ezt önök előre?

Ha nem: miénk nincs önöknek? Ha igen: akkor meg miénk nincs önöknek?

Urak! Sz. k. Pest főváros illető tiszt- és képviselői! Urak! hasztalan tartósnak önök hámok, a lapok szerkesztői s nyomdái körül, s hasztalan füljelgetteknének uton utfélen az önök ellen felszólalók kipuhatólására.

Önök a jelen korszakomban nyíltakozó örök igazság-élteltjei:

Tudjuk, mi lenna önöknél az illy merésznek sorsa: akár ügyfél akár annak ügyvéde lenna, soha se volna önök előtt igazsága. S önök annál több díjat szednének.

Edig is megvoltak önöknek embereik, kiknek bármely ügyben mindig veszténiök kellett önöknél.

De akkor is akadtak bátor férfiak. Most pedig az a sajtó szabadság, igen derék portéka... Kibőlházza a redőket.

Tossék önöknek csak egy árva józan]okkal támogatni veszedelmes intézkedéseiket, hadd

lények a mély bölcsességet, mely a fizetés fel-
emelés és díj sanyargatásból üdvöt és boldogsá-
got áraszt az összes polgárságra.

Ha nem vonják vissza önk fizetés szaporítási és díjazásdíjazási végzetését.

Nincs most annak ideje. Várjuk be önk az országos intézkedéseket.

Nem látják önk, mély ovatos a képviselőház a jövő évi adóvetés körül?

Felém csak nem tolnék önöknek kedvük a ha-
za rémítő perczében Peston kravait idézni elő.

Ezt most csak figyelmen kívül említjük, mert a dolognak visszahatási oldala is van, és ekkor önök, mint tényezők szerepelhetnének és akkor ugyan szépen járnának önök a felomelt fizetésekkel és díjakkal.

A nép most tanulékonyabb mint önök. Mar-
ciusus óta megtanulta, hogy nem a szavaknak kell hinni, hanem a tényekből ítélni, s ezek közt is kétsémséget tud tenni, és a kit egyszer rajta esz, röviden végzi vele dolgát.

Az a más tisztujtás még majus előtt is meg-
újulhat.

Igen! és

Ugyvan.

Minek az a monarchia?!

„Quare?” si in terris dominantur
Sardanapali!
Si dominus tenent asini, sub ima-
gine regum! Pallasius.

Midőn a mult legutolsó pozsonyi országgyű-
lésen hozott üdvös, s a haza boldogsága felvi-
rágására, mindajánkat kielégítő 1848. évi
törvényeknek, kin. szó, és esküváltásokról szente-
sítése ünnepélyén, alkalman volt a Fejedelem
társjának szemolyan megállhatni: megvallom
egy — soha nem tapasztalt örömezés fogta kö-
rül keblemet, s nem lehetett érzékenyülten nem
szírom, midőn az álláson az ártó örömezés
zápor gyöngyeit látam körülöttem csillámlani. —
A nemzet képviselői kibékülni látszottak, egy há-
rom százados hűn terhelte gazságival — az aus-
riai szavak kormányának. — S mi hiszékeny jó
nemzet, nem sokára tisztán látánk, — misze-
rint — midőn azon mézes szavakban burkolt kir.
legkegyelmeseb engedelmények, nem egyebek, ve-
szünkre készült halóknál. — „Qui facile credit, fa-
cile quaque fallitur idem.” „Irtózatosan csalód-
tunk!”

En mint tapasztalatlan ifjú, — eléggé dőre
valék, mind ezeknek hitelt adni; lelkemből meg
lévén győződve, hogy a kir. szó szentsége örök
s változhatatlan, s e eszélből jó szívvel, bár vak-
merőn bátorkodtam egy lépést tenni, — mely-
től most is büszkém! — pisultva kell megvalle-
nom, hogy a marciusi napokban elannyira el
vala lelkem árasztva örömeben, miszerint, jót és
nagy szerűt reménylén tenni, — komolyan el-
határozám megamat, — hogy Kossuth Lajos ked-
ves hazánkfiának, és volt pesti képviselőnek —
egy névtelen levelet írjak; — melyekben őt
tisztelettel arra kérem, és figyelmeztetem, —

hogy ha tessék roppant özőnében feledte is,
eddigelé, a — drága, és atyáskodó fejedelmek —
örök időkre, és késő maradékokra terje-
dő „Nagy” nevének dicsőítését indítványba
hozni; — azt jelenleg többé, mint a magyar, —
hű, ragaszkodó, és hálás nemzetnek, fejedelme
irányában ekként legdúsabban tanusítandó imáda-
sa jelét — ajkaitól hangoztatni ne késsék! —
Uram tanúja voltam az akkori országgyűlés
lelkesezésének, tanúja Kossuth Lajos imádtatásá-
nak, — s nem fogják önk csodálni, ha e bal lé-
pésre, azon romény vezérlett; miszerint Ferdinand
névének — a nagy epithetonnal leendő fel-
spókelésére — nincs más tenni való, s hogy ez
rögtön létesüljön, mint hogy az Kossuth száján
lobbanjen el! kiről meg voltam győződve, hogy
a ház minden tagjaira Dodónai oraculumként, —
mint a villány hatva, jó sikerét nem vesztné el!
De a nagy férfiú! jól tudá, kikkel van dolga, — s
legfőlebb is mosolyhatott szándékomon; azon di-
vinationalis sejtelme, mellyel a jövőket előttünk
kitarja, meg sága néki, hogy ez 1000 éves al-
kotmányos szabad népet, illy indítvánnyal a vi-
lág minden civilizált continensei előtt compromi-
tálni nem lehet!

Mindaddig tudta a gaz, bécsi camarilla úzni,
örögi gonosz játékát, míg az örök sötétségnek
hűt vastag homály szét nem oszlott fölöttünk:
de im eljött a megváltás dicső nagy napjának
reggele, mellynek szőlővölle arany sugárinál, az
eddig dugaszban bujtogató szennyes denevérek,
s vért szörpölő vampyrok, — és a népek hizott-
nádtyai meztelen állnak varangyékos lelkeikkel
előttünk!

„Namque et lampyrides! *)
Lucent in nocte volantes,
At redeunte die, amittunt
In lumine lumen;
Et proprium ostendunt
Amota fraude colorem.”

A magyar nép nem V. Ferdinandra, hanem a
reactionarius szellemű, zsarnok camarilla, abso-
lutisticus sententiája alap elveinek megdöntésére
fogott fegyvert; — melly kormányzati alap el-
veknek, nem a fejedelem személye, — hanem a
kormányt embertelenül — bitorló, néhány bu-
neauratico olygarahicus bitangok okozói! —
ezek unszolák a békes magyar, hű nemzetet zű-
dülésre — a gaz faj született ellensége lévén a
szabadságnak, — nem engedé megoldani lánc-
zainkat — de az Isten had ur! maga, élére
állván szent ügyünknek; véget vetünk rab nyá-
gunknak. „Mert hogy egy nemzet tökéletesen
szabaddá váljék, szükség annak tiszta fogalmával
barátkozniok, mi ha megtörtént, — azt megked-
velvén, — rögtön azzá kell válniok!” —

Vegyünk Europa más országainak forradalmi,
— ezek nem gyéren, a fejedelmek személyei
ellenvaló antipathiatól keltek, — s a kirá-
lyok vér áldozatokká lőnek, — nem így történt
nállunk, mi erőszakosan felszaktunk; — hogy
azt — mit Isten és világ előtt mint kir. szó
szentégségével is megerősített sajátunkat, s sza-
badságot és alkotmányunkat védelmezzük. — Azt
mondja reánk a camarilla, hogy erőszakkal csi-
kartak ki a felségtől, — ez merő impertinnes

*) Sz. János bogár.

rágalom! — hiszen ha jobbnak látta az a nagy
politicájú Meiternich megtagadni, a mit kértünk,
miért nem tanácslá királyának!?

Uram! király! „Quod semel placuit, amplius
displicere nequit” gyermekek exceptivákba ne
bocsátkozzék a camarilla! — hanem térjen meg!
— s usse meg mellét mea culpa! A fejedelem,
maga magával contradictióba nem jöhet — ő
maga nyafogta el az országgyűlésen, hogy Ma-
gyarország boldogsága az ő boldogsága!

Hazánkban, hol az ész és az emberi érzés
méltánylata kitűzék a haladás zászlóját, a fejedele-
m vadcsordákat küldött reánk pusztítani; —
Uram király te bukhatsz! de a constitutio mara-
dand, — ez nem olly bábajos, szemfényvesztő
koholmány, — mint azt a királyok ohajtanák,
hanem egy — az emberiség fogalmából önkényt árá-
dó örök jog — és szent igazság, mellynek létét
nem tagadhatod. — Mielőtt monarchia lett volna,
az alkotmány, a népnek e nagy műve létezett!
— s ha az alkotmányt buktatod, saját sírod ástad
vele, — de lehet, hogy vesztedre indult az
egoisticus camarilla, melly ha feletted hatvány da-
lát éléneklé, akkor néked alleluja! — mint Lemt
földön futóvá tessék csoport, és Tyreinek nem
lesz béroze, melly szivednek szavát értse!

Hazámfi! itt az idő, hogy tisztába jöjjünk!
vagy jó és igazságos a király, — de a történetek-
ről gazul értesítettik, — vagy ő maga feje a ca-
marillának — s így egyik katta — másik eb —
ha ez áll? ugy minden tótova nélkül kimondom,
saját szabadságunk s őa állásunk érdekében, hogy
mindaddig nem lesz rend, esend, béke, nyuga-
lom, és boldogság e hazában; míg a büszkét le-
heletett Habsburgi ház infictak tagjainak csak
egyetlen egy isz is fog vonagolni. — Percus
Catoval tartok, s domum Austriacum delendam
esse censeo!

Ti gyászló nők! szűtt apák! s gyámoltalan mag-
zatok!
Szét gáztok egy homok fölött, szünjőn síralma-
tok,

E vérben úszó szép haza, fel fog virulni még.
Van bíró a földök fölött, áll a vilámos ég.

Zabótok József.

Mákvirágok.

— A radícál kör IX. Pius tiszteletbeli tagjának
kinevezvén, s ő szentsége a magyarok ebbeli
compliment-ját viszonzni kívánván, bolondulásig
szeretett királyukat (nevét nem áruljuk el, mert
már talán maga is elfelejtette) a catholica szent
egyházból excommunicálta. Mondjuk ezt a pápa-
szentsége csupa regar d-e-ből tette, mi ő fel-
sége anyira neki basulta magát, hogy azonnal
kalvinista lett, s keresztapjának Récsői
parancsolta oda 3000 pft. diurnum mellett; az ex-
ministerelnök legkevesbé sem vonakodott a con-
trastig-nálástól; s a keresztapjától — ha-
sonló diurnum kijárása mellett — születendő
csécsemőjének is, s a tici pativé, oda ajánlotta.

— Tegnap egy borbély műhelybe belépő

